

551

USTAWA

z dnia 15 kwietnia 2011 r.

o efektywności energetycznej¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) krajowy cel w zakresie oszczędnego gospodarowania energią;
- 2) zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej;
- 3) zasady uzyskania i umorzenia świadectwa efektywności energetycznej;
- 4) zasady sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz uzyskania uprawnień audytora efektywności energetycznej.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) urządzeń technicznych i instalacji używanych wyłącznie w celach wojskowych;
- 2) instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 215, poz. 1664), z wyjątkiem urządzeń potrzeb własnych.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) efektywność energetyczna — stosunek uzyskanej wielkości efektu użytkowego danego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, w typowych warunkach ich użytkowania lub eksploatacji, do ilości zużycia energii przez ten obiekt, urządzenie techniczne lub instalację, niezbędnej do uzyskania tego efektu;

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 64). Niniejsza ustawa zmienia ustawy: ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, ustawę z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej oraz ustawę z dnia 29 października 2010 r. o rezerwach strategicznych.

2) energia — energię pierwotną lub energię finalną;

3) energia pierwotna — energię zawartą w pierwotnych nośnikach energii, pozyskiwanych bezpośrednio ze środowiska, w szczególności: węgla kamiennym energetycznym (łącznie z węglem odzyskanym z hałd), węgla kamiennym koksowym, węgla brunatnym, ropie naftowej (łącznie z gazoliną), gazie ziemnym wysokometanowym (łącznie z gazem z odmetanowania kopalń węgla kamiennego), gazie ziemnym zaazotowanym, torfie do celów opałowych oraz energię: wody, wiatru, słoneczną, geotermalną — wykorzystywane do wytwarzania energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, a także biomasę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.²⁾);

4) ciepło — ciepło w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.³⁾);

5) energia finalna — energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, z wyłączeniem paliw lotniczych i paliw w zbiornikach morskich, zużyte przez odbiorcę końcowego;

6) odbiorca końcowy — odbiorcę końcowego w rozumieniu art. 3 pkt 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne;

7) audyt efektywności energetycznej — opracowanie zawierające analizę zużycia energii oraz określające stan techniczny obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, zawierające wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej tych obiektów, urządzeń lub instalacji, a także ocenę ich opłacalności ekonomicznej i możliwej do uzyskania oszczędności energii;

8) przedsiębiorstwo energetyczne — przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne;

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 35, poz. 217 i Nr 99, poz. 666, z 2009 r. Nr 3, poz. 11 oraz z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 229, poz. 1496 i Nr 238, poz. 1578.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 69, poz. 586, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 81, poz. 530.

- 9) jednostka sektora publicznego — podmiot sektora finansów publicznych, o którym mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.⁴⁾);
 - 10) tona oleju ekwiwalentnego — równoważnik jednej tony ropy naftowej o wartości opałowej równej 41 868 kJ/kg;
 - 11) efekt użytkowy — efekt uzyskany w wyniku dostarczenia energii do danego obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji, w szczególności: wykonanie pracy mechanicznej, zapewnienie komfortu cieplnego, oświetlenie;
 - 12) przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej — działanie polegające na wprowadzeniu zmian lub usprawnień w obiekcie, urządzeniu technicznym lub instalacji, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii;
 - 13) oszczędność energii — ilość energii stanowiącą różnicę między energią potencjalnie zużytą przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację w danym okresie przed zrealizowaniem jednego lub kilku przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej a energią zużytą przez ten obiekt, urządzenie techniczne lub instalację w takim samym okresie, po zrealizowaniu tych przedsięwzięć i uwzględnieniu znormalizowanych warunków wpływających na zużycie energii;
 - 14) urządzenie potrzeb własnych — zespół pomocniczych obiektów lub instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, służących procesowi wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła.
2. Krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej zawiera w szczególności:
 - 1) opis planowanych:
 - a) programów poprawy efektywności energetycznej określających działania mające na celu poprawę efektywności energetycznej,
 - b) przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach gospodarki, niezbędnych dla realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią;
 - 2) analizę i ocenę wykonania krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej za poprzedni okres;
 - 3) informacje o:
 - a) postępie w realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią,
 - b) podjętych działaniach mających na celu usunięcie przeszkód w realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią.
 3. Zatwierdzony przez Radę Ministrów krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 30 czerwca danego roku, w którym występuje obowiązek sporządzenia planu.

Rozdział 2

Krajowy cel w zakresie oszczędnego gospodarowania energią

Art. 4. 1. Ustala się krajowy cel w zakresie oszczędnego gospodarowania energią wyznaczający uzyskanie do 2016 r. oszczędności energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 9% średniego krajowego zużycia tej energii w ciągu roku, przy czym uśrednienie obejmuje lata 2001—2005.

2. Oszczędność energii finalnej, o której mowa w ust. 1, oblicza się, uwzględniając współczynniki sprawności procesów przetworzenia energii pierwotnej w energię finalną, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15.

Art. 5. Osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zużywające energię podejmują działania w celu poprawy efektywności energetycznej.

Art. 6. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, co 3 lata, do dnia 15 maja danego roku, sporządza i przedstawia do zatwierdzenia Radzie Ministrów krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej na okres do dnia 31 grudnia 2016 r.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 96, poz. 620, Nr 123, poz. 835, Nr 152, poz. 1020, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726.

Art. 7. 1. Ministrowie kierujący działami administracji rządowej w rozumieniu ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.⁵⁾) oraz wojewodowie realizują krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej.

2. Ministrowie kierujący działami administracji rządowej, o których mowa w art. 5 pkt 1—3 i 5—28 ustawy, o której mowa w ust. 1, oraz wojewodowie przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki roczne sprawozdania z realizacji krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej.

3. Sprawozdania, o których mowa w ust. 2, są przekazywane w terminie do dnia 30 września następnego roku po upływie roku, którego dotyczą.

Art. 8. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki na podstawie sprawozdań, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz posiadanych danych o realizacji krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 6 ust. 1, sporządza co dwa lata i przedstawia Radzie Ministrów do zatwierdzenia raport zawierający w szczególności informacje dotyczące realizacji:

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732, Nr 120, poz. 818 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 63, poz. 394, Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237, Nr 216, poz. 1370 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 42, poz. 337, Nr 68, poz. 574, Nr 77, poz. 649, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1277, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 143 i 146, Nr 107, poz. 679, Nr 127, poz. 857, Nr 155, poz. 1035 i Nr 239, poz. 1592.

- 1) krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, o którym mowa w art. 4 ust. 1,
- 2) krajowego planu działań dotyczącego efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 6 ust. 1

— wraz z oceną i wnioskami z ich realizacji.

2. Zatwierdzony raport, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza niezwłocznie, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 9. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki monitoruje realizację krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, o którym mowa w art. 4 ust. 1, na podstawie badań statystycznych przeprowadzonych zgodnie z programem badań statystycznych statystyki publicznej, o którym mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.⁶⁾), oraz danych dotyczących ilości uzyskiwanej oszczędności energii wynikającej ze sporządzonych audytów efektywności energetycznej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, minister właściwy do spraw transportu oraz minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej we współpracy z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego przygotowują, zgodnie ze swoją właściwością, propozycje badań statystycznych, niezbędnych do monitorowania krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią.

Rozdział 3

Zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej

Art. 10. 1. Jednostka sektora publicznego, realizując swoje zadania, stosuje co najmniej dwa ze środków poprawy efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 2.

2. Środkiem poprawy efektywności energetycznej jest:

- 1) umowa, której przedmiotem jest realizacja i finansowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej;
- 2) nabycie nowego urządzenia, instalacji lub pojazdu, charakteryzujących się niskim zużyciem energii oraz niskimi kosztami eksploatacji;
- 3) wymiana eksploatowanego urządzenia, instalacji lub pojazdu na urządzenie, instalację lub pojazd, o których mowa w pkt 2, albo ich modernizacja;

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 769, z 1998 r. Nr 99, poz. 632 i Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 100, poz. 1080, z 2003 r. Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 166, poz. 1172, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 76, poz. 489.

4) nabycie lub wynajęcie efektywnych energetycznie budynków lub ich części albo przebudowa lub remont użytkowanych budynków, w tym realizacja przedsięwzięcia termomodernizacyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. Nr 223, poz. 1459, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 76, poz. 493);

5) sporządzenie audytu energetycznego w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów eksploatowanych budynków w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235), o powierzchni użytkowej powyżej 500 m², których jednostka sektora publicznego jest właścicielem lub zarządcą.

3. Jednostka sektora publicznego informuje o stosowanych środkach poprawy efektywności energetycznej na swojej stronie internetowej lub w inny sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

Art. 11. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, minister właściwy do spraw transportu oraz minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej:

- 1) organizują kampanię promującą stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej, w tym wprowadzanie innowacyjnych technologii;
- 2) prowadzą działania informacyjno-edukacyjne oraz szkoleniowe o dostępnych środkach poprawy efektywności energetycznej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki:

- 1) monitoruje stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej;
- 2) zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki:
 - a) informacje o instrumentach służących finansowaniu środków poprawy efektywności energetycznej oraz sposobie ich pozyskiwania,
 - b) wytyczne dotyczące sposobu uwzględniania kryterium efektywności energetycznej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego.

Rozdział 4

Zasady uzyskania i umorzenia świadectwa efektywności energetycznej

Art. 12. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany:

- 1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, zwanemu dalej „Prezesem URE”, świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1, o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, nie większej niż 3% ilorazu:

a) kwoty przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany, w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego sprzedającego energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny tym odbiorcom,

b) kwoty transakcji zakupu energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego na giełdzie towarowej, osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany, w przypadku odbiorcy końcowego działającego we własnym imieniu oraz towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego działającego na zlecenie tego odbiorcy

— i jednostkowej opłaty zastępczej, oznaczonej symbolem „ O_{zj} ”, o którym mowa w ust. 5, lub

2) uiścić opłatę zastępczą, obliczoną w sposób określony w ust. 5.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wykonują:

1) przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) odbiorca końcowy przyłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będący członkiem giełdy towarowej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 48, poz. 284, Nr 81, poz. 530 i Nr 182, poz. 1228), w odniesieniu do transakcji zawieranych we własnym imieniu na giełdzie towarowej;

3) towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na giełdzie towarowej na zlecenie odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorstw energetycznych sprzedających ciepło odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli łączna wielkość mocy zamówionej przez tych odbiorców nie przekracza 5 MW.

4. Kwotę przychodu, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, pomniejsza się o:

1) kwotę przychodu ze sprzedaży gazu ziemnego przedsiębiorstwom energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, z wyjątkiem sprzedaży tego gazu przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w ust. 3;

2) kwotę przychodu ze sprzedaży gazu ziemnego w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne;

3) kwotę akcyzy naliczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne z tytułu sprzedaży energii elektrycznej lub gazu ziemnego odbiorcy końcowemu;

4) koszt uzyskania świadectw pochodzenia i świadectw pochodzenia z kogeneracji przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE lub wartość uiszczoną przez to przedsiębiorstwo opłaty zastępczej, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, z tytułu sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu;

5) koszt uzyskania świadectw efektywności energetycznej przedstawionych przez przedsiębiorstwo energetyczne do umorzenia Prezesowi URE, o których mowa w art. 21 ust. 1, lub wartość uiszczoną przez to przedsiębiorstwo opłaty zastępczej, o której mowa w ust. 1 pkt 2;

6) kwotę przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu, o którym mowa w art. 13 ust. 1.

5. Opłatę zastępczą oblicza się według wzoru:

$$O_z = O_{zj} \times E_p,$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

O_z — opłatę zastępczą wyrażoną w złotych,

O_{zj} — jednostkową opłatę zastępczą, nie niższą niż 900 zł i nie wyższą niż 2700 zł za tonę oleju ekwiwalentnego,

E_p — ilość energii pierwotnej, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego, równą różnicy między ilością energii pierwotnej wynikającą z obowiązku określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 15 i ilością energii pierwotnej wynikającą ze świadectw efektywności energetycznej, o których mowa w art. 21 ust. 1, umorzonych przedsiębiorstwu energetycznemu, odbiorcy końcowemu oraz towarowemu domowi maklerskiemu lub domowi maklerskiemu, o których mowa w ust. 2, w terminie, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

6. Wpływy z opłaty zastępczej stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Kwotę opłaty zastępczej należy uiścić na rachunek bankowy tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Art. 13. 1. Odbiorca końcowy, który w roku poprzedzającym rok realizacji obowiązku określonego w art. 12 ust. 1:

1) zużył nie mniej niż 400 GWh energii elektrycznej, i

2) dla którego udział kosztu energii elektrycznej w wartości produkcji jest nie mniejszy niż 15%

— który zakończył nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2011 r. przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, które nie dotyczy instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, ograniczając zużycie energii elektrycznej w przeliczeniu na wielkość produkcji, o nie mniej niż 1% rocznie w stosunku do średniej jego wielkości z lat 2008—2010, przedstawia

jednemu przedsiębiorstwu energetycznemu sprzedającemu temu odbiorcy energię elektryczną oświadczenie o zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej wraz z audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 22 ust. 1, potwierdzającym osiągniętą oszczędność energii.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) nazwę, adres siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) odbiorcy końcowego, o którym mowa w ust. 1;
- 2) określenie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1;
- 3) dane dotyczące ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego;
- 4) określenie ilości energii pierwotnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, niezbędnej do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, obliczonego od ilości energii elektrycznej zakupionej w danym roku przez odbiorcę końcowego, o którym mowa w ust. 1.

3. Ilość energii zaoszczędzonej, o której mowa w ust. 2 pkt 3, nie może być mniejsza niż ilość energii pierwotnej, o której mowa w ust. 2 pkt 4.

4. Przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, które otrzymało od odbiorcy końcowego oświadczenie wraz z audytem efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1, przekazuje to oświadczenie i audyt Prezesowi URE przy wykonywaniu obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a.

5. Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1, może przedstawić w następnych latach przedsiębiorstwu energetycznemu sprzedającemu temu odbiorcy energię elektryczną oświadczenia, które zawierają dane dotyczące tego samego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, jeżeli suma ilości energii pierwotnej, o której mowa w ust. 2 pkt 4, określonej w poszczególnych oświadczeniach, jest nie większa niż ilość energii zaoszczędzonej, o której mowa w ust. 2 pkt 3.

Art. 14. Przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2, przedstawia Prezesowi URE, na jego żądanie, dokumenty lub informacje niezbędne do oceny wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Art. 15. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wielkość i sposób obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej, które jest obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2;
- 2) sposób uwzględniania w kalkulacji cen energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego ustalanych w taryfach przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1:
 - a) kosztów uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej, o których mowa w art. 21 ust. 1,
 - b) poniesionej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2;
- 3) wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, oznaczonej symbolem „O_{zj}”, o której mowa w art. 12 ust. 5;
- 4) współczynniki sprawności procesów przetworzenia energii pierwotnej w energię finalną.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, uwzględni w szczególności:

- 1) wyniki badań statystycznych w zakresie oszczędnego gospodarowania energią za lata poprzedzające rok, w którym są ustalane wielkości, o których mowa w ust. 1, na rok następny;
- 2) wielkość udokumentowanych oszczędności w latach poprzedzających, uzyskanych zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 4 oraz w wyniku stosowania innych środków poprawy efektywności energetycznej;
- 3) wielkość planowanych lub przewidywanych do uzyskania oszczędności w innych niż wskazane w rozdziale 4 systemach wsparcia albo w wyniku przedsięwzięć realizowanych z własnej inicjatywy odbiorców końcowych, jeżeli oszczędności te mogą zostać potwierdzone audytem energetycznym lub zostać objęte monitorowaniem, o którym mowa w art. 9 ust. 1.

3. Określając wielkość i sposób obliczania ilości energii pierwotnej oraz wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki przyjmuje najniższe wielkości, zapewniające osiągnięcie krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią oraz uwzględnia stopień jego realizacji i stan wiedzy technicznej w tym zakresie.

Art. 16. 1. Prezes URE dokonuje wyboru przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, za które można uzyskać świadectwa efektywności energetycznej. W tym celu, co najmniej raz w roku, ogłasza, organizuje i przeprowadza przetarg, zwany dalej „przetargiem”.

2. Prezes URE może przeprowadzać w danym roku kolejne przetargi, w szczególności gdy wartość świadectw efektywności energetycznej, które mogą być

przedstawione do umorzenia w danym roku, nie zapewnia realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, o którym mowa w art. 4.

3. Przetarg przeprowadza się oddzielnie dla następujących kategorii przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej:

- 1) zwiększenia oszczędności energii przez odbiorców końcowych;
- 2) zwiększenia oszczędności energii przez urządzenia potrzeb własnych;
- 3) zmniejszenia strat energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego w przesyśle lub dystrybucji.

4. Prezes URE zamieszcza ogłoszenie o przeprowadzeniu przetargu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki na dwa miesiące przed dniem wyznaczonym do jego przeprowadzenia.

5. Prezes URE, w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 4, określa wartość świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania w danym przetargu, z zastrzeżeniem ust. 7, oraz zamieszcza informację o wartości współczynnika akceptacji ofert, oznaczonego symbolem „t”, o którym mowa w art. 20 ust. 1.

6. Określając wartość świadectw efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 5, Prezes URE kieruje się wartością wydanych dotychczas świadectw efektywności energetycznej oraz stopniem realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, o którym mowa w art. 4 ust. 1.

7. Dla kategorii przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 3 pkt 1, Prezes URE określa wartość świadectw efektywności energetycznej, nie niższą niż 80% całkowitej wartości świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania, w danym przetargu, o której mowa w ust. 5.

8. Jeżeli suma wartości świadectw efektywności energetycznej przyznanych w danym przetargu w ramach kategorii przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 3 pkt 1, jest mniejsza od wartości świadectw efektywności energetycznej przewidzianych do wydania dla tej kategorii, Prezes URE może przyznać pozostałe świadectwa efektywności energetycznej dla kategorii przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3.

Art. 17. 1. Poprawie efektywności energetycznej służą w szczególności następujące rodzaje przedsięwzięć:

- 1) izolacja instalacji przemysłowych;
- 2) przebudowa lub remont budynków;
- 3) modernizacja:
 - a) urządzeń przeznaczonych do użytku domowego,

- b) oświetlenia,
- c) urządzeń potrzeb własnych,
- d) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych,
- e) lokalnych sieci ciepłowniczych i lokalnych źródeł ciepła;

4) odzysk energii w procesach przemysłowych;

5) ograniczenie:

- a) przepływów mocy biernej,
- b) strat sieciowych w ciągach liniowych,
- c) strat w transformatorach;

6) stosowanie do ogrzewania lub chłodzenia obiektów energii wytwarzanej we własnych lub przyłączonych do sieci odnawialnych źródłach energii, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, ciepła użytkowego w kogeneracji, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, szczegółowy wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.

Art. 18. 1. Do przetargu może być zgłoszone przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, w wyniku którego uzyskuje się oszczędność energii w ilości stanowiącej równowartość co najmniej 10 toe średnio w ciągu roku, albo przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, w wyniku których uzyskuje się łączną oszczędność energii w ilości stanowiącej równowartość co najmniej 10 toe średnio w ciągu roku.

2. Do przetargu nie może być zgłoszone przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej:

1) zakończone przed dniem 1 stycznia 2011 r.;

2) na którego realizację:

- a) przyznano premię termomodernizacyjną, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów, lub
- b) uzyskano środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej lub z budżetu państwa;

3) określone w oświadczeniu, o którym mowa w art. 13 ust. 1.

Art. 19. 1. W przetargu może uczestniczyć podmiot, który przedłoży Prezesowi URE prawidłowo wypełnioną deklarację przetargową wraz z audytem efektywności energetycznej sporządzonym dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej określonych w tej deklaracji.

2. Deklaracja przetargowa powinna zawierać:

- 1) imię, nazwisko, numer PESEL i adres zamieszkania albo nazwę, adres siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu:
 - a) u którego zostało zrealizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej inne niż przedsięwzięcie, o którym mowa w art. 18 ust. 2,
 - b) u którego zostanie zrealizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej,
 - c) upoważnionego przez podmiot, o którym mowa w lit. a lub b;
- 2) określenie wartości świadectwa efektywności energetycznej, o które ubiega się podmiot, o którym mowa w pkt 1, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego;
- 3) dane dotyczące ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego;
- 4) wskazanie okresu uzyskiwania oszczędności energii dla danego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, wyrażonego w latach kalendarzowych;
- 5) określenie wartości efektu energetycznego (ω) — rozumianego jako stosunek ilości energii zaoszczędzonej średnio w ciągu roku w wyniku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej do wartości świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w pkt 2;
- 6) określenie przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz miejsca ich lokalizacji;
- 7) określenie terminu realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej;
- 8) oświadczenie, że nie występują okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 2;
- 9) zobowiązanie do zrealizowania przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej zgodnie z deklaracją przetargową — w przypadku złożenia tej deklaracji przez podmiot, o którym mowa w pkt 1 lit. b, albo podmiot przez niego upoważniony;
- 10) upoważnienie do występowania w przetargu — w przypadku podmiotu, o którym mowa w pkt 1 lit. c.

3. Udział w przetargu jest bezpłatny.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki i tryb organizowania i przeprowadzania przetargu, w tym powoływania i pracy komisji przetargowej,

2) wzór deklaracji przetargowej

— kierując się potrzebą zapewnienia przejrzystych warunków i kryteriów przetargu oraz równoprawnego traktowania jego uczestników.

Art. 20. 1. Przetarg wygrywają te podmioty, które zadeklarowały wartość efektu energetycznego (ω), o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 5, zawierający się w przedziale:

$$(t \times \omega_{\text{sr}}; \omega_{\text{max}}),$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

t — współczynnik akceptacji ofert określany przez ministra właściwego do spraw gospodarki,

ω_{max} — najwyższą zadeklarowaną w danym przetargu wartość efektu energetycznego,

ω_{sr} — średnią wartość efektu energetycznego — jako średnią zadeklarowanych w danym przetargu wartości efektów energetycznych ważoną ilością energii zaoszczędzonej w wyniku realizacji zgłoszonego do przetargu, danego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w łącznej ilości energii zaoszczędzonej przez wszystkie zgłoszone do przetargu przedsięwzięcia.

2. Prezes URE wydaje świadectwo efektywności energetycznej podmiotom, o których mowa w ust. 1, do wartości, o której mowa w art. 16 ust. 5, w kolejności odpowiadającej wartości zadeklarowanego przez te podmioty efektu energetycznego (ω), z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Prezes URE odmówi wydania świadectwa efektywności energetycznej następnemu według kolejności podmiotowi, o którym mowa w ust. 2, jeżeli wartość świadectw efektywności energetycznej pozostałych do wydania w danym przetargu jest niewystarczająca, aby przyznać temu podmiotowi świadectwo efektywności energetycznej o wartości, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wartość współczynnika akceptacji ofert, oznaczonego symbolem „ t ”, o którym mowa w ust. 1, kierując się w szczególności wartościami efektów energetycznych zadeklarowanych przez podmioty przystępujące do poprzedniego przetargu oraz stopniem realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią.

5. Dla przetargu organizowanego po raz pierwszy wartość współczynnika akceptacji ofert, oznaczonego symbolem „ t ”, o którym mowa w ust. 1, ustala się w wysokości równej 0,5.

Art. 21. 1. Potwierdzeniem deklarowanej oszczędności energii wynikającej z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, przez podmiot, który wygrał przetarg, o którym mowa w art. 20 ust. 1, jest świadectwo efektywności energetycznej.

2. Świadectwo efektywności energetycznej zawiera w szczególności:

- 1) numer świadectwa efektywności energetycznej;
- 2) numer PESEL albo nazwę podmiotu, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1;
- 3) określenie wartości, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego.

3. Świadectwo efektywności energetycznej wydaje Prezes URE na wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku. Do wydawania świadectw efektywności energetycznej stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o wydawaniu zaświadczeń.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię, nazwisko, numer PESEL i adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby podmiotu, o którym mowa w ust. 1;
- 2) określenie wartości, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego;
- 3) określenie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej oraz miejsca jego lokalizacji;
- 4) określenie terminu realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

5. Prezes URE zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki informację o wydanym świadectwie efektywności energetycznej wraz z kartą audytu efektywności energetycznej sporządzoną dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej określonego w tym świadectwie, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 2, niezwłocznie po jego wydaniu.

6. Prezes URE niezwłocznie informuje podmiot, o którym mowa w art. 25 ust. 3, o wydanym świadectwie efektywności energetycznej podmiotowi, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 lit. a.

Art. 22. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiot przez niego upoważniony, który otrzymał świadectwo efektywności energetycznej, jest obowiązany po zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej do sporządzenia audytu efektywności energetycznej potwierdzającego oszczędność energii uzyskaną w wyniku realizacji tego przedsięwzięcia, w ilości określonej w deklaracji przetargowej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Nie jest wymagane wykonanie audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, dla zrealizowanego przedsięwzięcia służącego poprawie

efektywności energetycznej, w związku z którym zadeklarowano osiągnięcie oszczędności energii w ilości nieprzekraczającej równowartości 100 toe średnio w ciągu roku.

3. Audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, i audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 1, nie mogą być wykonywane przez tego samego audytora efektywności energetycznej dla tego samego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w terminie 30 dni od dnia jego zakończenia. Do zawiadomienia należy dołączyć:

- 1) oświadczenie potwierdzające zgodność zrealizowanego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej z deklaracją przetargową;
- 2) audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy jest on wymagany.

5. Prezes URE informuje podmiot, o którym mowa w art. 25 ust. 3, o świadectwie efektywności energetycznej wydanym dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, realizowanego przez podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 lit. b, albo przez podmiot przez niego upoważniony, w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 4.

Art. 23. 1. Prezes URE dokonuje albo zleca dokonanie innym podmiotom wyłonionym na zasadach i w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, weryfikacji:

- 1) audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 1, lub audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 22 ust. 1;
- 2) zgodności oszczędności energii osiągniętej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 22 ust. 2, z ilością energii zaoszczędzonej określonej w deklaracji przetargowej — w formie audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

2. O negatywnej weryfikacji oszczędności energii Prezes URE zawiadamia niezwłocznie podmiot, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

3. Podmiot, któremu przyznano świadectwo efektywności energetycznej o wartości odpowiadającej ilości energii większej niż ilość energii zaoszczędzonej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, stwierdzona przez Prezesa URE w wyniku weryfikacji oszczędności energii, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany, w terminie 6 miesięcy od dnia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 5, uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej o wartości określonej w ust. 4.

4. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, którą obowiązany jest uzyskać i przedstawić do umorzenia podmiot, o którym mowa w ust. 3, stanowi różnicę między ilością energii wynikającą ze świadectwa efektywności energetycznej przyznanego temu podmiotowi a ilością energii zaoszczędzonej, o której mowa w ust. 3, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego.

5. O obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej Prezes URE zawiadamia niezwłocznie podmiot, o którym mowa w ust. 3.

6. Do wykonywania obowiązku, o którym mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 i art. 27.

Art. 24. 1. Podmiot, który nie zawiadomił Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub, zawiadamiając, udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o jego zrealizowaniu, a także w przypadku negatywnej weryfikacji oszczędności energii, o której mowa w art. 23 ust. 2, nie może brać udziału w przetargu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 zdanie drugie, przez okres 5 lat od dnia, w którym przedsięwzięcie to powinno być zrealizowane.

2. W odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 lit. a, lub podmiotu przez niego upoważnionego termin, o którym mowa w ust. 1, liczy się od dnia otrzymania świadectwa efektywności energetycznej.

Art. 25. 1. Prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej są towarem giełdowym w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych. Prawa te są zbywalne.

2. Prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej powstają z chwilą zapisania świadectwa efektywności energetycznej po raz pierwszy na koncie ewidencyjnym w rejestrze świadectw efektywności energetycznej, na podstawie informacji Prezesa URE o świadectwie efektywności energetycznej wydanym dla zrealizowanego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, i przysługują podmiotowi będącemu posiadaczem tego konta.

3. Przeniesienie praw majątkowych wynikających ze świadectwa efektywności energetycznej następuje z chwilą dokonania odpowiedniego zapisu w rejestrze świadectw efektywności energetycznej prowadzonym przez podmiot prowadzący:

- 1) giełdę towarową w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub
- 2) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384)

— organizujący obrót prawami majątkowymi wynikającymi ze świadectw efektywności energetycznej.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 3, jest obowiązany prowadzić rejestr świadectw efektywności energetycznej w sposób zapewniający:

- 1) identyfikację podmiotów, którym przysługują prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej;
- 2) identyfikację przysługujących praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej;
- 3) zgodność ilości energii objętej zarejestrowanymi świadectwami efektywności energetycznej z ilością energii odpowiadającą prawom majątkowym wynikającym z tych świadectw.

5. Wpis do rejestru świadectw efektywności energetycznej oraz dokonane zmiany w rejestrze podlegają opłacie w wysokości odzwierciedlającej koszty prowadzenia rejestru.

Art. 26. Podmiot, o którym mowa w art. 25 ust. 3, jest obowiązany, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, odbiorcy końcowego oraz towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego, o których mowa w art. 12 ust. 2, lub innego podmiotu, któremu przysługują prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej, wydać, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, dokument stwierdzający prawa majątkowe wynikające z tego świadectwa przysługujące wnioskodawcy.

Art. 27. 1. Prezes URE, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, odbiorcy końcowego oraz towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego, o których mowa w art. 12 ust. 2, którym przysługują prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej, w drodze decyzji, umarza to świadectwo w całości albo w części.

2. Towarowy dom maklerski lub dom maklerski wykonując obowiązek, o którym mowa w art. 12 ust. 1, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych, może złożyć wniosek do Prezesa URE o umorzenie świadectw efektywności energetycznej należących do innego podmiotu, któremu przysługują wynikające z tych świadectw prawa majątkowe, o ile dołączy pisemną zgodę tego podmiotu na zaliczenie tych świadectw do wypełnienia obowiązku przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski.

3. Świadectwo efektywności energetycznej umorzone do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego jest uwzględniane przy rozliczeniu wykonania obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 w poprzednim roku kalendarzowym.

4. Prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej wygasają z chwilą jego umorzenia.

5. Przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2, wraz z wnioskiem o umorzenie świadectwa efektywności energetycznej są obowiązane złożyć Prezesowi URE dokument, o którym mowa w art. 26.

6. Prezes URE przekazuje informacje o umorzonych świadectwach efektywności energetycznej podmiotowi prowadzącemu rejestr tych świadectw, o którym mowa w art. 25 ust. 3.

7. Prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, które nie zostaną umorzone przez Prezesa URE do dnia 31 marca 2016 r., wygasają z mocy prawa z dniem 1 kwietnia 2016 r.

Rozdział 5

Zasady sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz uzyskania uprawnień audytora efektywności energetycznej

Art. 28. 1. Audyt efektywności energetycznej powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko i adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby podmiotu, u którego zostanie zrealizowane przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, lub podmiotu przez niego upoważnionego;
- 2) kartę audytu efektywności energetycznej;
- 3) oznaczenie miejsca lokalizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej;
- 4) ocenę stanu technicznego oraz analizę zużycia energii obiektu, urządzenia technicznego lub instalacji;
- 5) ocenę efektów uzyskanych w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, w tym w szczególności określenie osiągniętej oszczędności energii.

2. Audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 19 ust. 1, przedkładany Prezesowi URE przez podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 lit. b, lub podmiot przez niego upoważniony powinien zawierać także opis możliwych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wraz z oceną opłacalności ekonomicznej tych przedsięwzięć i możliwej do uzyskania oszczędności energii.

3. Audyt efektywności energetycznej dostarczania ciepła zawiera ocenę efektywności energetycznej sieci ciepłowniczej oraz innego indywidualnego źródła ciepła wytwarzającego i dostarczającego ciepło do obiektu budowlanego, ze wskazaniem, który sposób dostarczania ciepła zapewnia większą efektywność energetyczną.

4. Do audytu efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się ust. 1 pkt 4 i 5.

5. Do audytu efektywności energetycznej, przedkładanego Prezesowi URE dołącza się aktualne zaświadczenie o niekaralności audytora efektywności energetycznej, który ten audyt sporządził.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres i sposób sporządzania audytu efektywności energetycznej,
- 2) wzór karty audytu efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 2,
- 3) szczegółowy sposób i tryb weryfikacji audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1,
- 4) dane i metody, które mogą być wykorzystywane przy określaniu i weryfikacji uzyskanych oszczędności energii,
- 5) sposób sporządzania oceny efektywności energetycznej dostarczania ciepła, o której mowa w ust. 3

— biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy technicznej w zakresie efektywności energetycznej, zapewnienie zharmonizowanych zasad pomiarów oraz sprawnej i prawidłowej weryfikacji oszczędności energii.

Art. 29. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić osoba, która:

- 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych i korzysta z pełni praw publicznych;
- 2) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe;
- 3) ukończyła magisterskie studia wyższe w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, w zakresie technicznym;
- 4) odbyła szkolenie dla osób ubiegających się o nadanie uprawnień audytora efektywności energetycznej lub ukończyła co najmniej roczne studia podyplomowe umożliwiające uzyskanie wiedzy z zakresu zagadnień określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 7;
- 5) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin na audytora efektywności energetycznej.

Art. 30. 1. Prezes URE udostępnia na swojej stronie internetowej dane teleadresowe audytorów efektywności energetycznej.

2. Właściwa komisja kwalifikacyjna niezwłocznie informuje Prezesa URE o dokonaniu czynności, o których mowa w art. 33 ust. 1.

Art. 31. Audytor efektywności energetycznej traci uprawnienia do sporządzania audytu efektywności energetycznej w przypadku:

- 1) wniosku audytora efektywności energetycznej, skierowanego do właściwej komisji kwalifikacyjnej;
- 2) ograniczenia lub utraty zdolności do czynności prawnych;

- 3) pozbawienia audytora efektywności energetycznej z mocy prawomocnego wyroku sądowego praw publicznych;
- 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za umyślnie popełnione przestępstwo przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe;
- 5) niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lub 2;
- 6) sporządzenia audytu efektywności energetycznej zawierającego oczywiste i rażące błędy stwierdzone w wyniku weryfikacji, o której mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1.

Art. 32. 1. Audytor efektywności energetycznej podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku ze sporządzaniem audytu efektywności energetycznej.

2. Audytor efektywności energetycznej przekazuje właściwej komisji kwalifikacyjnej kopię ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy ubezpieczenia.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązkowego ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc w szczególności pod uwagę zakres zadań realizowanych przez audytora efektywności energetycznej.

Art. 33. 1. Sprawdzenia spełniania wymagań, o których mowa w art. 29, dopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 32 ust. 1, oraz braku zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 31, dokonują komisje kwalifikacyjne. Komisje kwalifikacyjne są powoływane przez Prezesa URE.

2. Prezes URE może powołać komisje kwalifikacyjne:

- 1) przy stowarzyszeniach naukowo-technicznych, agencjach i fundacjach, których działalność statutowa jest związana z problematyką oszczędnego gospodarowania energią,
- 2) w jednostkach podległych ministrowi właściwemu do spraw transportu oraz ministrom i Szefom Agencji, o których mowa w art. 21a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne,
- 3) na uczelniach wyższych oraz w instytutach badawczych, o których mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. Nr 96, poz. 618), podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki

— na ich wnioski.

3. Prezes URE może odwołać członka komisji kwalifikacyjnej w przypadku:

- 1) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
- 2) rezygnacji z członkostwa w komisji kwalifikacyjnej;
- 3) niewywiązywania się z obowiązków członka komisji kwalifikacyjnej;
- 4) utraty kwalifikacji umożliwiających powołanie w skład komisji kwalifikacyjnej.

4. Prezes URE może odwołać komisję kwalifikacyjną w przypadku:

- 1) rezygnacji jednostki organizacyjnej z dalszego prowadzenia tej komisji;
- 2) odwołania części członków komisji kwalifikacyjnej uniemożliwiającego dalsze wykonywanie zadań przez tę komisję.

5. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 1, pobiera się opłaty.

6. Opłaty, o których mowa w ust. 5, stanowią przychód (dochód) jednostek organizacyjnych, przy których powołano komisje kwalifikacyjne.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób przeprowadzenia i zakres programowy szkolenia oraz egzaminu, o których mowa w art. 29 pkt 4 i 5,
- 2) tryb przeprowadzania sprawdzenia wymagań, o których mowa w art. 29 pkt 1—3,
- 3) kryteria, jakie powinny spełniać jednostki organizacyjne, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz tryb ich powoływania,
- 4) sposób dokumentowania kwalifikacji niezbędnych do powołania w skład komisji kwalifikacyjnej, w tym w szczególności wykształcenia i stażu pracy,
- 5) wysokość opłaty za przeprowadzanie egzaminu

— mając na uwadze zapewnienie odpowiedniego poziomu edukacyjnego szkoleń w celu zagwarantowania rzetelnego i sprawnego przygotowania uczestników szkolenia do egzaminu, a także sprawne przeprowadzanie egzaminów.

Art. 34. Obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może sporządzić audyt efektywności energetycznej, po uznaniu kwalifikacji nabytych w tych państwach, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 63, poz. 394).

Rozdział 6

Kary pieniężne

Art. 35. 1. Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten:

- 1) nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1;
- 2) nie przedstawia w wyznaczonym terminie dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 14;
- 3) przedłożył Prezesowi URE wniosek o umorzenie świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 27 ust. 1, zawierający nieprawdziwe dane.

2. Prezes URE nakłada na podmiot realizujący przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 2 000 000 euro, jeżeli podmiot ten:

- 1) w deklaracji przetargowej, o której mowa w art. 19 ust. 2, podał nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje;
- 2) nie zrealizował przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej wbrew zobowiązaniu, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 9;
- 3) nie zawiadomił Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej w terminie, o którym mowa w art. 22 ust. 4, lub zawiadamiając, udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji;
- 4) uzyskał oszczędność energii niższą niż określona w deklaracji przetargowej, stwierdzoną w wyniku weryfikacji, o której mowa w art. 23 ust. 1;
- 5) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 3;
- 6) mimo zakazu, o którym mowa w art. 24, uczestniczył w przetargach.

3. Prezes URE nakłada na odbiorcę końcowego, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 2 000 000 euro, jeżeli odbiorca ten w oświadczeniu, o którym mowa w art. 13 ust. 1, podał nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje.

4. Wartość euro, o której mowa w ust. 2 i 3, podlega przeliczeniu na złote według przepisów wydanych na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. — Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.⁷⁾).

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 161, poz. 1078 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 5, poz. 13, Nr 28, poz. 143 i Nr 87, poz. 484.

Art. 36. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 35, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Art. 37. 1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 35, stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Karę pieniężną uiszcza się na rachunek bankowy tego funduszu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja Prezesa URE o wymierzeniu kary stała się ostateczna, jeżeli nie wniesiono od niej środka zaskarżenia, albo od dnia, w którym stała się prawomocna.

2. Kara pieniężna podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 38. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w pkt 21 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 22 i pkt 23 w brzmieniu:

„22) odnawialnym źródle energii — należy przez to rozumieć odnawialne źródło energii, o którym mowa w art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.⁸⁾);

23) ciepłe użytkowym w kogeneracji — należy przez to rozumieć ciepło użytkowe w kogeneracji, o którym mowa w art. 3 pkt 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne.”;

- 2) w art. 33 w ust. 2 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) w przypadku obiektów budowlanych, do których ciepło będzie dostarczane z indywidualnego źródła ciepła niebędącego odnawialnym źródłem energii, źródłem ciepła użytkowego w kogeneracji lub źródłem ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, dla których to obiektów przewidywana szczytowa moc cieplna instalacji i urządzeń do ogrzewania tych obiektów wynosi nie mniej niż 50 kW i zlokalizowanych na terenie, na którym istnieją techniczne warunki dostarczania ciepła z sieci ciepłowniczej, w której nie mniej niż 75% ciepła w skali roku kalendarzowego stanowi ciepło wytwarzane w odnawialnych źródłach energii, ciepło użytkowe w kogeneracji lub ciepło odpadowe z instalacji przemysłowych, a ceny ciepła stosowane przez przedsiębiorstwo ener-

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 69, poz. 586, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 81, poz. 530.

getyczne zajmujące się wytwarzaniem ciepła i dostarczające ciepło do tej sieci ciepłowniczej, są niższe od obowiązującej średniej ceny sprzedaży ciepła, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, dla źródła ciepła zużywającego tego samego rodzaju paliwo:

a) odmowę wydania warunków przyłączenia do sieci przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłem lub dystrybucją ciepła albo

b) audyt, o którym mowa w art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551), wskazujący, że dostarczanie ciepła do tego obiektu z sieci ciepłowniczej zapewnia niższą efektywność energetyczną, aniżeli z innego indywidualnego źródła ciepła, które może być wykorzystane do dostarczania ciepła do tego obiektu.”;

3) w art. 34 w ust. 3 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) z zastrzeżeniem art. 33 ust. 2 pkt 6, oświadczenia właściwych jednostek organizacyjnych o zapewnieniu dostaw energii, wody, ciepła i gazu, odbioru ścieków oraz o warunkach przyłączenia obiektu do sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych oraz dróg lądowych,”;

4) w art. 35 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kompletność projektu budowlanego i posiadanie wymaganych opinii, uzgodnień, pozwoleń i sprawozdań oraz informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1b, zaświadczenia, o którym mowa w art. 12 ust. 7, oraz dokumentów, o których mowa w art. 33 ust. 2 pkt 6;”.

Art. 39. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 po ust. 6b dodaje się ust. 6c w brzmieniu:

„6c. Sprzedawca energii elektrycznej informuje swojego odbiorcę o ilości zużytej przez tego odbiorcę energii elektrycznej w poprzednim roku oraz o miejscu, w którym są dostępne informacje o przeciętnym zużyciu energii elektrycznej dla danej grupy przyłączeniowej odbiorców, środkach poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551) i charakterystykach technicznych efektywnych energetycznie urządzeń.”;

2) w art. 7 ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. W umowie o przyłączenie do sieci ciepłowniczej mogą być ustalone niższe stawki opłat za przyłączenie do sieci niż ustalone na podstawie zasad określonych w ust. 8, a w przypadku o którym mowa w art. 7b ust. 1, nie pobiera się opłaty za przyłączenie do sieci.”;

3) po art. 7a dodaje się art. 7b w brzmieniu:

„Art. 7b. 1. Podmiot posiadający tytuł prawny do korzystania z obiektu, który nie jest przyłączony do sieci ciepłowniczej lub wyposażony w indywidualne źródło ciepła, oraz w którym przewidywana szczytowa moc cieplna instalacji i urządzeń do ogrzewania tego obiektu wynosi nie mniej niż 50 kW, zlokalizowanego na terenie, na którym istnieją techniczne warunki dostarczania ciepła z sieci ciepłowniczej, w której nie mniej niż 75% ciepła w skali roku kalendarzowego stanowi ciepło wytwarzane w odnawialnych źródłach energii, ciepło użytkowe w kogeneracji lub ciepło odpadowe z instalacji przemysłowych, ma obowiązek zapewnić efektywne energetycznie wykorzystanie lokalnych zasobów paliw i energii przez:

1) wyposażenie obiektu w indywidualne odnawialne źródło ciepła, źródło ciepła użytkowego w kogeneracji lub źródło ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, albo

2) przyłączenie obiektu do sieci ciepłowniczej

— chyba, że przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją ciepła odmówiło wydania warunków przyłączenia do sieci albo dostarczanie ciepła do tego obiektu z sieci ciepłowniczej lub z indywidualnego odnawialnego źródła ciepła, źródła ciepła użytkowego w kogeneracji lub źródła ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych zapewnia mniejszą efektywność energetyczną, aniżeli z innego indywidualnego źródła ciepła, które może być wykorzystane do dostarczania ciepła do tego obiektu.

2. Obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się, jeżeli ceny ciepła stosowane przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem ciepła i dostarczające ciepło do sieci, o której mowa w ust. 1, są równe lub wyższe od obowiązującej średniej ceny sprzedaży ciepła, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. c, dla źródła ciepła zużywającego tego samego rodzaju paliwo.

3. Efektywność energetyczną dostarczania ciepła, o której mowa w ust. 1, określa się na podstawie audytu, o którym mowa w art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej.”;

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 69, poz. 586, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 81, poz. 530.

4) w art. 9 w ust. 4 w pkt 14 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 15 w brzmieniu:

„15) zakres i sposób informowania odbiorcy przez sprzedawcę o ilości zużytej przez tego odbiorcę energii elektrycznej w poprzednim roku oraz sposób informowania o miejscu, w którym są dostępne informacje o przykładowym zużyciu energii elektrycznej dla danej grupy przyłączeniowej odbiorców, środkach poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 5 ust. 6c, i charakterystykach technicznych efektywnych energetycznie urządzeń.”;

5) w art. 18 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) planowanie i organizacja działań mających na celu racjonalizację zużycia energii i promocję rozwiązań zmniejszających zużycie energii na obszarze gminy.”;

6) w art. 19 w ust. 3 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) możliwości stosowania środków poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej;”;

7) w art. 20 w ust. 2 po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) propozycje stosowania środków poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej;”.

Art. 40. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 48, poz. 284, Nr 81, poz. 530 i Nr 182, poz. 1228) w art. 2 w pkt 2 w lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f w brzmieniu:

„f) prawa majątkowe wynikające ze świadectwa efektywności energetycznej, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551);”.

Art. 41. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 401 w ust. 7 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) wpływy z opłat zastępczych, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej

(Dz. U. Nr 94, poz. 551), oraz wpływy z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 35 tej ustawy;”;

2) w art. 401c ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 4 i 4a, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na wspieranie poprawy efektywności energetycznej, w tym wysokosprawnej kogeneracji, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne, lub na wspieranie rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz budowy lub przebudowy sieci służących przyłączeniu tych źródeł.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 58, poz. 357 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817) w art. 10 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej wysokich i najwyższych napięć i którzy w roku kalendarzowym poprzedzającym o rok dany rok kalendarzowy, w którym są stosowane stawki opłaty przejściowej, zużyli nie mniej niż 400 GWh energii elektrycznej z wykorzystaniem nie mniej niż 60% mocy umownej, dla których koszt energii elektrycznej stanowi nie mniej niż 15% wartości ich produkcji.”.

Art. 43. W ustawie z dnia 29 października 2010 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. Nr 229, poz. 1496) w art. 46 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sporządzania odpisów oraz kopii dokumentów, z zastrzeżeniem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228);”.

Rozdział 8

Przepisy dostosowujące i końcowe

Art. 44. Minister właściwy do spraw gospodarki sporządzi i przedstawi Radzie Ministrów do zatwierdzenia krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 6 ust. 1, do dnia 15 maja 2011 r.

Art. 45. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi pierwszy raport, o którym mowa w art. 8 ust. 1, do dnia 30 listopada 2012 r.

Art. 46. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 39 zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 39, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 47. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie art. 32—34 ustawy wymienionej w art. 38 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 63, poz. 322.

Art. 48. Ustawa obowiązuje do dnia 31 grudnia 2016 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 16, art. 18–21 i art. 24, które obowiązują do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 2) art. 12–15, art. 23 ust. 3–6, art. 26 i art. 27, które obowiązują do dnia 31 marca 2016 r.;
- 3) art. 25, który obowiązuje do dnia 1 kwietnia 2016 r.

Art. 49. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 15–22, art. 23 ust. 1 i 2, art. 24, art. 25, art. 35 ust. 2, art. 36, art. 37, art. 39 pkt 1 i 4–7, art. 40 oraz art. 41 w zakresie wpływów z kar pieniężnych, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.;
- 2) art. 38 oraz art. 39 pkt 2 i 3, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2012 r.;
- 3) art. 12, art. 14, art. 23 ust. 3–6, art. 26, art. 27, art. 35 ust. 1 oraz art. 41 w zakresie wpływów z opłat zastępczych, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *B. Komorowski*